

**MISSY VESPERS FOR VIOLIN
MAZZOLI****FLORENT
GHYS PETITS ARTÉFACTS****ERSO****TÖRU RAIN TREE
TAKEMITSU****KAIJA SIX JAPANESE GARDENS
SAARIAHO****22. veebruar
2024 FOTOGRAFISKA****erso.ee****VAMBOLA KRIGUL** lookpillid **THEODOR SINK** tšello **NINA KAWAGUCHI** viiulPAKEND & PRINT
©2024 iute

BioBlock®

myfitness
©2024 myfitnessNORDAD
©2024 NordadRADISSON COLLECTION
TALLINNNORDIC
C.A.F.E.P.A.O.LIVIKO
©2024 LivikoHICAVA
SÜRSPONSOR
Epim

iute

ERSO PEASPONSOR

ELAV INSPIREERIV RIKASTAV

Eesti muusikat viivad üheskoos maailma ERSO ja fintech lute

ERSOga on võimalik koos kasvada.
Meid seob otsing ja inspiratsioon.
Nii ERSO kui ka lute püüdlevad alati
tiptaseme poole.

- TARMO SILD
lute juht ja kaasasutaja

E · R · · O

VISUAL

VAMBOLA KRIGUL löökpillid
THEODOR SINK tšello
NINA KAWAGUCHI viiul
TAMMO SUMERA elektroonika

kell 19 – Fotografiska Tallinn

VAMBOLA KRIGUL löökpillid

THEODOR SINK tšello

NINA KAWAGUCHI viiul

TAMMO SUMERA elektroonika

Kaija Saariaho (1952–2023)

„Six Japanese Gardens“ (1994, video Tammo Sumera) ~19'

Tenju-an Garden of Nanzen-ji Temple

Many Pleasures (Garden of the Kinkaku-ji)

Dry Mountain Stream

Rock Garden of Ryojan-ji

Moss Garden of the Saiho-ji

Stone Bridges

Florent Ghys (1979)

„Petits Artéfacts“ (2015, video Florent Ghys) ~16'

Game

Information

Cuisine

Factory

Family

Flowers

Missy Mazzoli (1980)

„Vespers for Violin“ (2014) ~5'

Vaata ka James Darrah'

videot Mazzoli teosele →

Tōru Takemitsu (1930–1996) / seadnud Vambola Krigul (1981)

„Rain Tree“ (1981/2020, video Tammo Sumera / Vambola Krigul) ~12'

Kontserdist teeb otseülekande ERSO TV (erso.tv), salvestis on ka järelkuulatav ja -vaadatav.

Ehkki muusika pole otseses ja ranges mõttes visuaalne kunst, leidub erinevaid viise, kuidas muusikat läbi visuaali presenteerida ning tõlgendada. Üks kõige otsesemaid muusika identiteedi visuaalse väljendumise vorme on teose partituur kui reaalne füüsiline objekt, ent ka muusika elav esitus on omamoodi visuaalne kogemus, rääkimata siis muusikavideotest ja audiovisuaalsetest teostest. Muusika võib visuaaliga seostuda veel läbi sellise nähtuse nagu kromesteesia, mis tähendab helide tunnetamist värvidena.

Tänapäeval kontserdil mängib visuaalsus mitmel tasandil olulist rolli. Kavas oleva muusika tugev seotus visuaaliga tuleb välja juba teoste pealkirjadest. Heliloojad maalivad muusika mitmekesise keele abil erinevaid kujutluspilte, mis on omakorda sageli nende enda visuaalsete kogemuste ja impressioonide väljendused. Nii maalivad näiteks **Kaija Saariaho** ja **Tõru Takemitsu** pildikesi jaapani aedadest ja loodusest ning **Florent Ghysi** teos uurib iseäranis tabavalt muusika ja visuaali seoseid läbi erinevate artefaktide.

Kaija Saariaho (1952–2023) **„Six Japanese Gardens“ (1994)**

Peamiselt Pariisis resideerinud soome helilooja Kaija Saariaho oli meie aja kuulsaim naishelilooja ning oma põlvkonna teerajaja, kes oli paljudele innustav eeskuju loominguga tegelemiseks. Saariaho sündis ja kasvas Helsingis, kus tudeeris Sibeliuse akadeemias. Õpinguid jätkas ta Freiburgis, Darmstadtis suvekursustel ning 1982. aastast alates IRCAMi instituudis Pariisis, kuhu ta seejärel ka elama jäi. Rahvusvahelise läbimurde tegi Saariaho 2000. aastal esietendunud ooperiga „L'Amour de loin“ („Kauge armastus“), ent tema karjääri verstaapostideks on veel viiulikontsert „Graal théâtre“ (1994), oratoorium „La Passion de Simone“ (2006), tšellist Anssi Karttusele pühendatud tšellokontsert „Notes on Light“ (2007) ja Berliini Filharmoonikutele loodud orkestriteos „Laterna Magica“ (2009). 2021. aastal Prantsusmaal esietendunud kirjanik Sofi

Kaija Saariaho. © Maarit Kytöharju.

Oksaneni libretol põhinev ooper „Süütus“ („Innocence“) sai kõneaineks nii Soomes kui ka mujal maailmas. Koolitulistamisel põhineva teose eest valis ajakiri The New York Times Saariaho 2021. aasta parimaks heliloojaks.

Saariaho pälvis elu jooksul arvukalt tunnustusi ja auhindu ning 2019. aastal, mil 174 heliloojat koostasid BBC palvel nimekirja kõigi aegade suurimatest heliloojatest, pälvis Saariaho loetelus 17. koha, olles nõnda kõige tähtsam elav helilooja ning esimene naishelilooja kahest, kes 50st nimest koosnevasse nimekirja üldse jõudsid.

Saariaho komponeeris kokku üle 100 teose, sealhulgas viis ooperit, kaheksa kontserti ning arvukalt orkestri- ja vokaalteoseid. Tema muusikat nimetatakse tihti atmosfääriliseks ning tema loomingulist käekirja kirjeldatakse sageli läbi spektralismi. Saariaho mitmekesisest loomingust leiab ka elektroakustilisi teoseid. Nende seas on tsükkel „**Six Japanese Gardens**“ („Kuus jaapani aeda“, 1994), mille Saariaho kirjutas 1993. aasta Jaapani reisirahvatõlmutajate põhjal. Kuuest pildist või ka impressioonist koosneva teose osad heidavad pilgu rütmilisele materjalile, mis algab lihtsakoelisena ning areneb teose jooksul kompleksseteks polüütmiliseks või ostinaatseteks figuurdeks, kus vaheldub rütmiline ning koloristlik materjal. Seejuures on teosesse jäetud ruumi rütmilise arengu paremaks tajumiseks ning selle värvipaletti täiendab ka elektroonika, kus on kuulda loodusheliseid, rituaalset laulmist ning eelsalvestatud instrumente. Teose tellis heliloojalt Kunitachi Muusikakolledž. See on kirjutatud Shinti Uenole ning pühendatud jaapani helilooja Tōru Takemitsu mälestusele.

Florent Ghys (1979) **„Petits Artéfacts“ (2015)**

Florent Ghys on Bordeaux'st pärit prantsuse kunstnik ja muusik, kes elab USAs Missouri osariigis. Ta on harinud end kompositsiooni, etnomusikoloogia ja kontrabassimängu alal ning praegu õpib ta Princetoni ülikooli doktorantuuris kompositsiooni. Tuginedes oma teadmiste ja oskustele klassikalise muusika kompositsiooni, muusikateooria ja kontrabassi alal, on Ghys välja töötanud isikupärased võtted, mille läbi loob ta küll eksperimentaalseid, ent seejuures ligipääsetavaid ning efektseid teoseid. Olles ka iseõppija programmeerimise, videotöötuse, salvestamise, miksimine ja visuaalsete efektide alal, kombineerib Ghys enda muusikas kontrabassiheliseid, arvuteid, pilte, ilmaennustusi ning teisi intrigeerivaid artefakte. Oma loomingulisi nägemusi originaalsel moel

ellu viies on Ghysi eesmärk popmuusika piiride nihtamine, pöördumata seejuures esoteeriliste või elitaarsete teemade poole. Tema omapärased ja üllatavad teosed haaravad nii oma teemade kui ka tehniliste lahendustega, muutes publikule tema loominguga suhestumise hõlpsaks ning mänguliseks.

Ghysi audiovisuaalsed teosed uurivad visuaali ja heli suhet, pöörates erilist tähelepanu nende kahe võimalikult täpsele vastavusele ning täiuslikule sünkroniseerimisele.

Visualiseerides muusikaprotsesse, kaardistades helikõrgusi värvides (kromesteesia) ja tõlkides kõne nootidesse (nn kõnemeloodia), suudab Florent luua meeliülendavaid aistilisi kogemusi, mis ühendavad endas Gabriel Shalomi „videomuusika“ kontseptsiooni ning Pierre Schaefferi ideed üheks audiovisuaalseks konkreetseks muusikaks (*musique concrète*). Ghys leiab inspiratsiooni ja ilu igapäevastest ja tavalistest asjadest, mille juurde ja külge ehitab ta erinevaid kunstilisi kihte ning peenelt viimistletud struktuure. Teda intrigeerib ebakõla tõsise pühalikkuse ja absurdi vahel ning ta leiab, et banaalsuse tegeliku olemusliku ilu paljastamine ongi kunsti mõte. Ilu on vaja näha tavalistes asjades.

Ghysi muusikat sobiks kirjeldama kontrapunktilisus, läbikomponeeritus ja leidlikkus. Tema stiili on nimetatud intrigeerivaks postminimalistlikuks kammermuusikaks ning tema teosed sisaldavad elemente nii minimalismist kui ka popmuusikast, mida on vürtsitatud paraja annuse ekstreemse vaimukuse ja nutikusega.

Kuueosaline teos „**Petits Artéfacts**“ („Väikesed artefaktid“, 2015) tšellole, elektroonikale ja videole on Ghysi stiili essentsi üks markantseid näited. Teos on kirjutatud tšellist Nick Photinosele, kes on ansambli Eighth Blackbird üks asutajaid ning see kanti esmakordselt ette suvisel muusikafestivalil „Bang on a Can“.

Florent Ghys.

Missy Mazzoli (1980)
„Vespers for Violin“ (2014)

Missy Mazzoli on Ameerika helilooja, keda ajaleht New York Times on nimetanud „üheks järjekindlamalt leidlikumaks ja üllatavamaks heliloojaks, kes praegu New Yorgis töötab“ ning ajakiri Time Out „Brooklyni aastatuhandejärgseks Mozartiks“. Mazzoli muusikat on esitanud Kronos kvartett, Los Angelese ooper, kaasaegse muusika sekstett Eighth Blackbird, BBC sümfooniaorkester, Šoti ooper ja paljud teised kollektiivid. 2018. aastal sai temast koos Jeanine Tesoriga üks kahest naisest, kelle tellimustöö pääses Metropolitan Opera pealavale ning kes nimetati Grammy auhinna kandidaadiks.

Missy Mazzoli. © Caroline Thompson.

Mazzoli on õppinud Yale'i muusikakoolis, Haagi Kuninglikus konservatooriumis ja Bostoni ülikoolis. Lisaks komponeerimisele mängib ta klahvpille ansambelis Victoire, mille ta ise oma teoste esitamise eesmärgil asutas. Mazzoli loomingu hulgas on mitmeid oopereid ning ka tema instrumentaalmuusikas võib märgata laulvust.

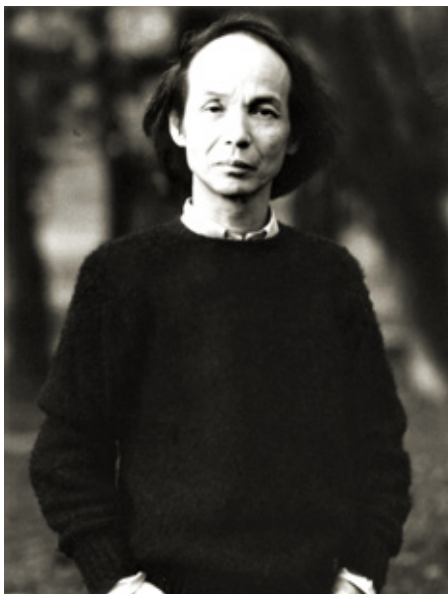
„Vespers for Violin“ („Vespid viiulile“, 2014) on kirjutatud võimendatud viiulile ja elektroonikale. See põhineb helilooja varasemal ansambliteosel „Vespers for a New Dark Age“ (2014), mille partiid ta ümber sämpeldas ning seejärel rohkete viivituste (*delay*) ja moonutustega (*distortion*) üle ujutas. Tulemuseks oli teos, mida saab esitada ka üksainus solist ning millel on vaid kauged ja ähmased, ent siiski nostalgilised seosed oma eelkäijaga. „Vespers for Violin“ on komponeeritud viuldaja Monica Germinole ja Frank van der Weijandile ning see kanti esmakordselt ette 2014. aasta oktoobris Groningenis toimunud festivalil „Sounds of Music“. Teose on salvestanud Olivia de Prato oma albumile „Streya“ ning see nomineeriti 2019. aastal Grammy auhinnale parima klassikalise helitöö kategoorias. Samal aastal tegi režissöör James Darrah teosele ka muusikavideo, milles teeb kaasa tantsija Sam Shapiro.

Teose pealkirjas ja ka varasemas tsüklis esinev mõiste „vesper“ viitab õhtusele jumalateenistusele, mida peetakse nii katoliku, õigeusu, anglikaani kui ka luteri kirikus. Vesprit peetakse päikeseloojangu ajal ning Mazzoli teoses on vesper defineeritud kui „kuues kanoonilistest tundidest, mida lausutakse või lauldakse hilisel pärastlõunal“

Tōru Takemitsu (1930–1996)
„Rain Tree“ (1981/2020,
seade autor Vambola Krigul)

Tōru Takemitsu oli jaapani helilooja, kes kirjutas ka muusika-teooriast ning esteetikast. Oman-damata tavapärasest muusika-õpetust, otsustas ta 16-aastaselt ometigi heliloojaks saada. Ehkki Takemitsu oli autodidakt, armastas ta õelda, et tema esimene õpetaja oli raadio. Takemitsu loomingus sulanduvad traditsiooniline jaapani muusika ning 20. sajandi lääne kompositsioonistiilid. Tema esi-mene kokkupuude lääne klassika-lise muusikaga leidis aset pärast teist maailmasõda Ameerika okupatsiooni ajal, mil Jaapanis levis relvajõudude raadio. Selle vahendusel sai ta osa Hollywood Bowli klassikalise muusika kontserdiülekannetest. Neid kolmetunniseid raadiosaateid kuulas Takemitsu iga päev. Üleüldse kuulas Takemitsu raadiost vaat et kõike, alates džässist kuni Claude Debussy ja Arnold Schönbergini. Takemitsu tundis lisaks kõigele muule huvi jaapani kaasaegse maalikunsti, teatri ja kirjanduse vastu ning ühes teiste kunstivaldkondade esindajatega asutas ta mitmete jaapani noorte muusikute osalusel rühmituse „Experimental Workshop“, mille avangardne multimeediategevus tekitas hulgaliselt diskussioone.

Takemitsu varases heliloomingus on kuulda Uus-Viini koolkonna heliloojate ja serialistide mõjutusi, ent tema hilisema perioodi kompositsioonid peegeldavad pigem huvi prantsuse impressionismi ning eriti Debussy vastu. 1960. aastate alguses ilmusid tema loomingusse jaapani traditsioonilise muusika elemendid ja instrumendid.

Tōru Takemitsu. © Schott Japan.

Tōru Takemitsu oli 20. sajandi heliloojate seas üks olulisemaid ja eripalgelisemaid ning on veel tänaseni üks enim läänes tuntust kogunud Aasia klassikalisi heliloojaid. Tema mahukas loominguga nimekirjas on üle 180 kontsertteose, 93 filmimuusika partituuri, kammermuusikat ning mitmesugust muusikat teatrile ja tantsuetendustele. Takemitsu loomingus mängib olulist rolli ka looduse ja Jaapani aedadega seotud temaatika, mida helilooja püüab vahendada erinevate muusikaliste metafooride kaudu.

Üks selline teos on „**Rain Tree**“ („Vihmapuu“, 1981), mille pealkiri on metafoor kosmoses ringleva vee kohta. Takemitsu kasutas siin messiaenilikke võtteid, et luua kosmilisi kujutisi meenutavaid helikõrguste kogumeid. Takemitsu üheks eesmärgiks kunstnikuna oli avardada muusika võimalusi ja väljendada end läbi universaalse keele. Teose pealkiri pärineb Kenzaburo Oe raamatust „Atama no ii, Ame no Ki“:

„Teda on nimetatud „vihmapuuks“, sest tema rikkalik lehestik laseb langeda vihmapiiskadel, mis on kogutud eilsest vihmast, kuniks järgmise keskpäevani. Selle sajad tuhanded pisikesed lehed — sõrmetaolised — koguvad endasse niiskust, samal ajal kui teised puud kuivavad korraka ära. Milline geniaalne puu, kas pole?“

Takemitsu on öelnud, et tema muusika on nagu aed, mille aednik ta on. Tema muusika kuulamist võiks võrrelda selles aias ringi jalutamisega ning valguses, mustrites ja tekstuurides esinevate muutuste kogemisega. Ka helilooja John Cage on öelnud, et kujutab hästi ette Takemitsut läbi Jaapani rändamas, et kogeda puudes vihisevat tuult ja naasta seejärel linna koos kingitusega. See kingitus seisneb looduse muutmises kunstiks.

Aurora Ruus

VAMBOLA KRIGULI muusikutee algas sarnaselt paljudele muusikutele juba varases lapsepõlves. Esmalt asus ta õppima Nõmme muusikakoolis flööti, klarnetit ning saksofoni, mängides löökpille esialgu iseõppijana, kuid Tallinna Muusikakeskkooli lõpetas 1999. aastal juba ainult löökpillide erialal. Loomuliku jätkuna järgnesid bakalaureuse-, magistri- ning doktoriõpingud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias.

Juba õpingute ajal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias tegutses ta vabakutselise löökpillimängijana ning sellest ajast alates on ta olnud seotud enam kui 200 Eesti ja teiste maade

heliloojate teoste esiettekannetega. Krigulile meeldib olla kaasatud vahetusse loomeprotsessi koos heliloojatega, pakkudes vahel neile lahendusi ja kõlasid, mis on sageli pärit ebatavalistest allikatest. Praeguseks seob teda tihe koostöö märkimisväärse osaga Eesti heliloojatest (sh Helena Tulve, Tõnu Kõrvits, Märtn-Matis Lill, Erkki-Sven Tüür, Toivo Tulev jpt), olles sageli nende teoste esiettekandja ning ka konsultant komponeerimise juures.

Vambola Krigul on ansambel U: asutajaliige (aastal 2003). Praeguseks Eesti tuntum ning pikimat aega koos mänginud ansambel on keskendunud nüüdismuusika esitamisele. Ansambel U: kontserdireisid nii Euroopas kui ka Põhja- ning Lõuna-Ameerikas on andnud panuse nii Eesti muusika kui ka Eesti muusikute tutvustamisele maailmas.

Alates 2000. aastast töötab Vambola Krigul Eesti Riiklikus Sümfooniaorkestris ning 2011. aastast Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias löökpillide ning kammermuusika õppejõuna.

THEODOR SINK on mitmekülgne interpreet, kes tegutseb nii solisti, kammermuusiku kui ka orkestrandina. Tema tšelloõpetajad Tallinna Muusikakeskkoolis olid Laine Leichter ja Leho Karin ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Henry-David Varema. Sibeliuse akadeemias on ta õppinud Marko Ylöneni käe all. Ta on osalenud mitmetel meistrikursustel, sh Lluís Claret' ja Patrick Demenga juhendamisel, ning pälvinud arvukalt

Vambola Krigul. © Mait Jürjado.

laureaadiitleid nii kodu- kui ka välismaistel konkurssidel.

Alates aastast 2017 on ta ERSO tšellorühma kontsertmeister. Varasemalt on ta ERSOga koostööd teinud nii rühmamängija kui ka külaliskontsertmeistrina. Solistina

debüteeris ta ERSO ees 2017. aasta kevadel, tuues festivalil Eesti Muusika Päevad Kristiina Poska juhatusel ettekandele Erkki-Sven Tüüri tšellokontserdi. Kahel korral on ta Paavo Järvi juhatusel soleerinud Lepo Sumera tšellokontserdis: 2019. aastal ERSO ja 2020. aastal Eesti Festivaliorkestri ees. Lisaks on ta soleerinud Pärnu Linnaorkestri, Sinfonietta Rīga, Tallinna Kammerorkestri ja Uue Tänavaga Orkestri ees ning töötanud Tallinna Kammerorkestri ja Eesti Festivaliorkestri koosseisus.

Theodor Sink. © Merli Antsmäe.

Theodor Sink on pälvinud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapremia särava hooaja eest solisti ja orkestrandina (2017), Eesti Interpretide Liidu aasta interpreedi tiitli viljaka, silmapaistva, mitmekesise ja kõrgetasemelise kontserttegevuse eest (2020) ning Marje ja Kuldar Singi mälestusele pühendatud noore muusiku preemia (2021).

Theodor Sink mängib Auguste Sébastien Bernardeli (Père) 1842. aastal valmistatud tšello, mille on tema kasutusse andnud Eesti Pillifond. Tšello omanik on Aare Kaarma.

Jaapanist pärit **NINA KAWAGUCHI** on lõpetanud viiuli eriala Berni Kunstide Kõrgkoolis professor Monika Urbaniaki juhendamisel. Ta on täiendanud end Sibliuse akadeemia professori Kaija

Nina Kawaguchi. © Mait Jürjado.

Saarikettu eratundides, kaks aastat USA Buffalo sümfooniaorkestri kontsertmeistri Dennis Kimi juhendamisel ning viimastel aastatel ka ERSO endise kontsertmeistri ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia professori Arvo Leibur kätte all.

Nina Kawaguchi on pälvinud I koha Paulo Bossio viuldajate konkursil Jaapanis (2005) ja Prantsusmaal Aigues-Vives'i muusikafestivali Mozarti konkursil, kus talle anti ka ambitsioonikaima esineja tiitel (2014) ning II koha rahvusvahelisel konkursil „Classic on Danube“ (2017). 2012. aastal osales ta Jaapani pildiraamatuid tutvustavas projektis Tansaania, esinedes koos Jaapani pianisti ja helilooja Motoki Hirauga.

Alates 2015. aastast töötab Nina Kawaguchi Eesti Riiklikus Sümfooniaorkestris.

TAMMO SUMERA on kasvanud üles muusikute perekonnas ja olnud seetõttu väga varasest noorusest ümbritsetud muusikaga. Klaverimängu alustas ta nelja-aastaselt ja klarnetiõpinguid keskkoolis. Helitehnoloogiaga on ta kokku puutunud kogu elu.

Tammo on spetsialiseerunud kaasaegse akadeemilise elektronmuusika esitamisele ja salvestamisele, kuid tegutseb ka laiemalt audiovisuaalse tehnoloogia valdkonnas. Koostööd on ta teinud enamiku Eesti heliloojate, interpreetide ja kollektiividega ning andnud kontserte suuremas osas Euroopas, USAs ja Jaapanis.

Lisaks õpetab ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias helirežiid ja elektronmuusika interpretatsiooni, teostab vabakutselisena keerulisemaid multimeedia kunstiprojekte ja tegeleb ettevõtjana professionaalsete audiovideoseadmete maaletoomisega. Viimastel aastatel on ta andnud oma panuse muusikaelu edendamisse, tehes koostööd ERSO, Eesti Filharmoonia Kammerkoori, Tallinna Filharmoonia, Eesti Muusika Päevade ja paljude teistega veebi-TV teostajana.

Tammo Sumera. © Kaupo Kikkas.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 97. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi. ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Möödunud hooajal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. Samuti toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie“. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier’ muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmoonia suur saal ja Maria Teatri kontserdisaal, Kölni filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskeimad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapremia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärase koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri live-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

ERSO
PEASPONSOR

HOOAJA
SUURSPONSOR

LIVIKO
HOTEL

RADISSON COLLECTION
TALLIN

NORDAID

NORDIC
CATERING
PAKEND & PRINT
KODI TOOTMINE

JASMINE CHOI

FLÖÖT
JASMINE CHOI

DIRIGENT
HOLLY HYUN
CHOE

1

MÄRTS

ESTONIA KONTSERDISAAL

2024

BETHOVEN
REINECKE
SCHUMANN

KUTSUME KUULAMA

ERSO violamängijate kontsert “ViolaKunst” Eesti Vabariigi 106. aastapäeval

L, 24. VEEBRUAR KELL 14.30, RIISIPERE KULTUURIMAJA

LIINA ŽIGURS, SANDRA KLIMAITÉ, LIISI RUSNAK,
MAIRIT MITT-BRONIKOWSKA, KARIN SARV

JASMINE CHOI

R, 1. MÄRTS KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

L, 2. MÄRTS KELL 18 (KAMMERKONTSERT), MUBA SUUR SAAL

Ludwig van Beethoven. Avamäng „Leonore“ nr 3, op. 72b

Carl Reinecke. Flöödikontsert D–duur, op. 283

Robert Schumann. Sümfoonia nr 4 d–moll, op. 120

JASMINE CHOI flööt, ERSO, dirigent HOLLY HYUN CHOE

Tetzlaff ja Brahms

R, 8. MÄRTS KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Sven Grünberg. Sümfooniline pilt „Hoovused“ (esiettekanne)

Johannes Brahms. Viiulikontsert D–duur op. 77

Claude Debussy. „Jeux“

Maurice Ravel. Süit nr 2 „Daphnis ja Chloe“

CHRISTIAN TETZLAFF viiul, ERSO, dirigent MIHHAIL GERTS

E · R · · O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!

 ERSO.TV